

Циганска хитростъ

(Народна приказка)

Единъ циганинъ закъснѣлъ въ едно непознато село. Вънъ била студена дъждовна нощъ и той тръгналъ изъ селото да търси мѣсто да прѣношува. Спира прѣдъ единъ прозорецъ, въ който още блѣщукало свѣтлина и се примолилъ да го прибератъ.

Селянинътъ излѣзълъ добъръ човѣкъ, съжалилъ се и го прибралъ. Тѣ били бѣдни хора, имали само една стая, та му послали рогозка въ сжщата стая край огнището. Манго си сложилъ торбата за възглавница и веднага легналъ да спи.

Сѣмейството на селянина седнало да вечеря. За циганина не се и досѣтили. И Манго лежи, но сънъ го не хваща. Цѣлъ день троха не билъ сложилъ въ устата си. Аи сладкиятъ дѣхъ на топлата гостба го каралъ да приглѣща слюнка. Какво да направи? Почакалъ, почакалъ, дано сами се сѣтятъ и го поканятъ и, като не се стърпѣлъ, дълбоко въздѣхналъ:

— Ехъ — ехъ!

— Що има, бре Манго? — запиталъ го селянинътъ.

— Ехъ, мисля какво ли си казва сега моята майка...

— Що ли казва, бре Манго?

— Ехъ, тя сега си казва: — добриятъ човѣкъ си вечеря, а моятъ Манго гладенъ гледа. . .

— А, Манго, та ти кажи, ако си гладенъ!

— Ехъ, не че съмъ толкова гладенъ, ами мисля какво ли си казва сега майка ми. . .

Усмихнали се всички на Манговата хитростъ и го поканили да се навечеря.

